

Geloven

Dit is de tweehonderd en vijftigste Hersenspinsel. Het eerste spinsel verscheen op 1 januari 2008 op dit scherm en we hebben nu elf jaren achter de rug, waarin wij u met onze gedachten over allerlei onderwerpen vermoeden. Ik schrijf we, want in de eerste jaren had ik de hulp van Hermandad, die mij zo af en toe afloste en u vergastte op zijn hersenkronkels, om het eens met Simon Carmiggelt te zeggen. Leuke stukjes over gewone huishoudelijke en kleinkinderlijke onderwerpen, waarmee hij u en mij amuseerde. Hij tekende zijn gespinsel met de naam Hermandad, wat, u snapt het al, niet zijn echte naam was. Hermandad werkte niet bij de politie, maar was wel overheidsdienaar. Hij was een ijverig medewerker bij de belastingdienst en dat waren een soort financiële ordehandhavers.

Vandaar zijn schrijversnaam Hermandad, maar ook omdat zijn echte voornaam Herman is. En als hij het op zijn heupen kreeg, was Herman Heupperman niet te houden en liet hij de inhoud van zijn geestige spinsels op u neerdalen. Ik heb hem natuurlijk al eerder bedankt voor zijn bijdragen, maar ik doe het nu na al die jaren graag nog eens over. **Herman bedankt!**

U kunt het geloven of niet, maar het onderwerp geloven is nog nooit onderwerp van mijn schrijfsels geweest. Veel te link omdat te doen, want je loopt grote kans verketterd te worden om wat je schrijft of zegt, zijnde een afwijking van de ware leer. In de middeleeuwen waren er velen die van het 'ware geloof' wilden afwijken, maar het liep vaak niet goed met hen af, want van velen werden na allerlei showprocessen en martelingen hun voeten en andere lichaamsdelen verwarmd. In feite is dat nooit overgegaan, want tegenwoordig treft zulke 'vrije' geesten een banvloek vanuit hun geloofsgemeenschap al of niet gevolgd door een opdracht aan iedere 'ware' gelovige uit die groep om de lasteraar met wortel en tak uit te roeien.

In de loop der eeuwen hebben zich een aantal hele grote godsdiensten ontwikkeld. Het katholicisme, hindoeïsme, boeddhisme, de joodse godsdienst, enz. Uit het katholicisme zijn weer allerlei reformatorische richtingen ontstaan en afsplitsingen als de Anglicaanse kerk, de Griekse en Russische orthodoxen, enz.. In onze westerse woonplaatsen wemelt het dan ook van de gebedshuizen in allerlei bouwstijlen en interieurs.

De belijders van al deze godsdiensten beijver(d)en zich voor uitbreiding van hun geloofsgemeenschappen en vaak ging/gaat dat op een niet bepaald zachtzinnige wijze. Veel oorlogen in de vroegere eeuwen, maar ook nu, zijn ontstaan uit godsdienstige geschillen. Vreemd in feite, want iedere godsdienst beweert dat het Vrede wil, maar oorlogen waren vaak het gevolg van verschillen van mening over het ware geloof. En ook nu moeten we constateren dat er nog geloven zijn, die zich met geweld en strijd willen verspreiden.

Nog niet eens zoveel tientallen jaren geleden was het overgrote deel van de westerse bevolking lid van een godsdienstige richting. De kerken zaten vol en bij allerlei gebeurtenissen vervulden de kerken een belangrijke rol. Hun hoogwaardigheidsbekleders speelden in het maatschappelijke leven een belangrijke rol en het geloof, in wat en hoe dan ook, gaf de mens een houvast, een zekerheid, een vaste richting. 'Wat God deed was immers welgedaan'. In de jaren zes en zeventig kwam daarin verandering en het ging snel. Het bestaan van een God en de betekenis van allerlei geloofsrichtingen werd in vraag gesteld. De perioden van vrede werden steeds langer, de welvaart nam toe en de mens ontdekte steeds meer zaken, waardoor hij of zij een comfortabeler leven kreeg. Er was minder nood en dus werd er steeds minder gebeden. God verdwijnt steeds meer uit de maatschappij tot achter de horizon. Wil je toch nog in een God geloven? Prima, maar dan niet in het openbaar. Dat doe je maar thuis achter de voordeur of in een speciaal daartoe ingericht gebouw, maar niet op straat, in de rechtbank of het stadhuis. Je moet daar een ander niet mee lastig vallen. En een kruisje op te revers, een Madonnabeeltenis om je hals, een hoofddoek? Prima, maar niet in een openbaar gebouw en liever ook niet op straat.

We komen in een omgekeerde wereld. In vroeger tijden werden mensen die van 'het ware geloof' afvielen en een eigen gemeenschap begonnen verketterd. En wat zien we nu? De mensen die nog meer of minder trouw ter kerke trekken, een geloof belijden, trouwen en rouwen in hun geloofsgemeenschap, een kaarsje opsteken, worden nu op hun beurt "verketterd" en uitgelachen, vaak bespot en meewarig bekeken. En dat niet alleen in besloten kring, maar vaak ook in het openbaar, via de geschreven, gesproken of beeldende media. Totdat.....ja, totdat de nood aan de man komt of er een ernstig ongeval gebeurt. Dan komen diezelfde verketteraars ineens in grote getale bijeen, zoeken bij elkaar troost en kracht en steken dan een kaarsje op voor de goede intentie. Dan kennen we ineens weer het spreekwoord 'Nood leert bidden.'

GELOVEN? Laat ieder de vrijheid om dat wel of niet te doen en dat op zijn of haar manier. Niet gedwongen door allerlei dogma's en strenge wets- en geloofsartikelen, maar in vrijheid vanuit het hart! Willen mensen het Kerstfeest of het Paasfeest vieren via een geloofsritueel? Laat hen die vrijheid, want het Kerstfeest is juist het feest van de vrede en het Paasfeest van de opstanding..

En weet u wat ik zo vreemd vind? Heel veel grote muziekcomposities van o.a. Bach of Beethoven, Händel en Mozart zijn gebaseerd op katholieke gezangen en rituelen. Dan is het ineens niet erg dat het eigenlijk 'roomse' muziek is.

En laat ik eens plechtig besluiten. Ik wens u vanuit mijn eigen geloofsrichting allen een

*Zalig Kerstmis, een Voorspoedige Jaarwisseling en een
Gelukkig Nieuwjaar.*

Augustinus